

1. Ik dacht: "Ik zal mijn weg be - wa - ren, niet zon - di - gen met e - nig woord;
 2. Mijn smart nam toe, een brand van sin - nen; zij vlam - de hoog als laai - end vuur;
 3. Een hand-breed slechts zijn hier mijn da - gen, ge - steld door U, die eeu - wig zijt;
 4. Zie, als een scha - duw zon - der waar - de, leeft hier de mens en vindt geen rust;
 5. O Heer, wat mag ik nog ver - wach - ten? Ik hoop op U al - leen, mijn God.
 6. O God, neem weg van mij uw pla - gen; te zwaar is 't, als uw hand zo slaat.
 7. Hoor mijn ge - bed, ver - sta mijn ker - men. Wil mij als vreem - de - ling al - leen

3

mijn mond de teu - gel niet be - spa - ren, op - dat Gods vij - and mij niet hoort.
 ik moest mijn zwij - gen o - ver - win - nen, zei: "Heer, toon mij mijn ster - vens - uur.
 ik zie naar 't eind mijn le - ven ja - gen; voor U is dat slechts ij - del - heid.
 hij zoekt naar rijk - dom van de aar - de en is op nie - tig - heid be - lust.
 Ver - geef mij al mijn kwa - de klach - ten, maak mij voor dwa - zen niet ten spot.
 Zie, hoe de schoon - heid door uw sla - gen, als door de mot ge - heel ver - gaat.
 in vreemd land zwer - vend, toch be - scher - men, zo - als mijn va - de - ren voor - heen.

5

Zo zweeg ik stil, ver - stomd in smart, maar zon - der stil - heid in mijn hart.
 Dan zie ik in één oog - op - slag de kort - heid van mijn le - vens - dag."
 De mens, die al - le ding ver - mocht, ver - gaat ge - lijk een a - dem - tocht.
 Hij schraapt bij - een van o - ver - al, en weet niet eens wie 't er - ven zal.
 Ik ben ver - stomd: het was uw wil; U deed het zelf; Heer, ik zwijg stil.
 De mens, die al - le ding ver - mocht, ver - gaat ge - lijk een a - dem - tocht.
 Geef mij weer blijd - schap, niet uw straf, voor - dat ik neer - zink in het graf.